

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 624/2024-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-12C/6/2012 (pôvodne Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 12C/6/2012) takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-12C/6/2012 (pôvodne Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 12C/6/2012) **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Mestskému súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-12C/6/2012 **prikazuje** konať bez zbytočných prietáhov.
- Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **1 500 eur**, ktoré je Mestský súd Bratislava IV **povinný** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **442,38 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní sp. zn. B1-12C/6/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, požaduje tiež finančné zadost'učinenie 9 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ sa v napadnutom konaní v právnom postavení žalobcu žalobou z 12. januára 2012 domáha proti žalovanému – Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“), zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7 000 eur s príslušenstvom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“), pričom k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v právnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 22C/182/2004, v ktorej Okresný súd Košice I konal s prieťahmi a neprejednal ju v primeranej lehote.

3. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 12C/6/2012 zo 7. mája 2014 tak, že žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5Co/589/2014-150 z 30. mája 2017 rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ rozsudok krajského súdu napadol dovolaním 19. septembra 2017. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Cdo/188/2017 z 30. mája 2018 dovolanie sťažovateľa odmietol.

4. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 420/2018 z 3. apríla 2019 na základe sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/188/2017 z 30. mája 2018 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

5. Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 6Cdo 94/2019 z 27. novembra 2019 rozsudok krajského súdu z 30. mája 2017, aj rozsudok okresného súdu zo 7. mája 2014 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Konštatoval, že doručenie predvolania sťažovateľovi na pojednávanie nebolo právne účinné, nebola tak splnená podmienka pre možnosť prejednávania veci v jeho neprítomnosti. Ide o pochybenie krajského, aj okresného súdu, ktoré znemožnilo sťažovateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné právo.

6. Okresný súd rozsudkom z 2. októbra 2020 žalobu opätovne zamietol.

7. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 221/2021-17 z 25. mája 2021 ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v napadnutom konaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 2. októbra 2020 rozhodol rozsudkom č. k. 6Co/27/2021-277 z 8. septembra 2021 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

9. Dňa 1. júna 2023 nadobudol účinnosť zákon č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov (tzv. nová súdna mapa), ktorým bol v čl. VIII zmenený aj zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvody súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 371/2004 Z. z.“). Podľa § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júna 2023 prechádza výkon súdnictva v ostatných veciach z Okresného súdu Bratislava I, Okresného súdu Bratislava II, Okresného súdu Bratislava III a Okresného súdu Bratislava V na Mestský súd Bratislava IV (ďalej aj „mestský súd“).

10. Proti rozsudku krajského súdu z 8. septembra 2021 podal sťažovateľ dovolanie 23. apríla 2024. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8Cdo/82/2024 z 31. júla 2024 rozsudok krajského súdu z 8. septembra 2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okrem iného uviedol, že z plnej moci vyplýva, že sťažovateľ bol právne zastúpený advokátkou nielen na dovolacie konanie, bolo preto povinnosťou okresného súdu doručiť jej rozsudok krajského súdu, k čomu však nedošlo, preto je dovolanie podané včas. Najvyšší súd vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti dovolania uzavrel, že krajský súd si voči sťažovateľovi nesplnil povinnosť v zmysle § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku sťažovateľovi elektronickými prostriedkami).

11. Krajský súd uznesením č. k. 6Co/82/2024-338 z 30. septembra 2024 zrušil rozsudok mestského súdu (pôvodne okresného súdu) z 2. októbra 2020 a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že mestský súd vzhľadom na obsah splnomocnenia nevyzval advokátku JUDr. Korčekovú na ozrejenie rozsahu splnomocnenia v konaní a následne v ďalšom priebehu konania s ňou opomenul konať. Neboli preto splnené procesné podmienky na prejednanie sporu mestským súdom a vydanie rozhodnutia bez riadneho a včasného predvolania právnej zástupkyne sťažovateľa. Úlohou mestského súdu bude vo veci opätovne nariadiť pojednávanie, na ktoré predvolá strany sporu vrátane právnej zástupkyne sťažovateľa a po vykonaní dokazovania opätovne rozhodne.

III.

Argumentácia sťažovateľa

12. Sťažovateľ argumentuje, že mestský súd (pôvodne okresný súd) koná neefektívne. V napadnutom konaní sa sťažovateľ domáha náhrady nemajetkovej ujmy 7 000 eur proti Slovenskej republike podľa predpisov o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to z titulu zbytočných prietahov spôsobených v inom súdnom konaní. Napadnuté konanie prebieha od 12. januára 2012, teda viac ako 12 rokov a 10 mesiacov. Sťažovateľ sa na extrémnej dĺžke kompenzačného konania nepodieľal, vec je po právnej stránke jednoduchá. Ostatná sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal prietahy v napadnutom konaní, bola odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 221/2021 z 25. mája 2021. Po rozhodnutí krajského súdu č. k. 6Co/82/2024-338 z 30. septembra 2024, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 12C/6/2012-222 z 2. októbra 2020, sa vec vrátila do počiatočného stavu, keďže úkony súdu prvej inštancie je v dôsledku ignorovania splnomocnenej advokátky potrebné zopakovať. Napadnuté konanie pri jeho

posúdení ako celku za viac ako 12 rokov a 10 mesiacov nadobudlo charakter odmietnutia spravodlivosti.

IV.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie mestského súdu:

13. Mestský súd k sťažnosti uviedol, že s ohľadom na chronológiu vykonaných úkonov zotrúva na tom, že mestský súd (predtým okresný súd) konal v spore do rozhodnutia vo veci samej plynulo, hospodárne, pravidelne nariadil termíny pojednávania a viedol spor v snahe rozhodnúť ho v merite veci včas. K priedahom v konaní nedošlo, pretože okresný súd v merite veci prvýkrát rozhodol po 27 mesiacoch (žalobu zamietol), pričom k tejto dĺžke konania prispel svojim správaním sťažovateľ, ktorý neúčast' na pojednávaní nariadenom na 26. marec 2014 ospravedlnil najprv ošetrovaním dcéry (pričom uviedol, že OČR by mala byť ukončená 24. marca 2014), ako i kolíziou s pojednávaním na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 1T/160/2010, pričom účasť sťažovateľa na pojednávaní v trestnej veci súd nevyžadoval. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6Co/82/2024-338 z 30. septembra 2024 zrušil rozsudok okresného súdu z 2. októbra 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z procesných dôvodov, konkrétne v dôsledku ignorovania splnomocnenej advokátky. Z úradnej činnosti súdu je známe, že problémy spojené s plnou mocou sťažovateľa sa vyskytli i v iných konaniach. Tvrdenia sťažovateľa o tom, že dĺžka napadnutého konania mu spôsobuje utrpenie, beznádej, bezmocnosť, psychické strádanie, považuje mestský súd za účelové a špekulatívne. Sťažovateľ má dlhoročné skúsenosti so súdnymi konaniami, keďže len mestský súd eviduje cca 60 súdnych konaní, ktoré ako žalobca inicioval sťažovateľ. Z uvedeného vyvstáva otázka, či je možné, aby vo vzťahu k jednému subjektu mohlo dôjsť k viac ako stovkám zásahov do jeho práva, ktoré by bolo nutné uplatňovať žalobou na súde. Ústavnú sťažnosť je nedôvodná.

IV.2. Replika sťažovateľa:

14. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava dôvodnej ústavnej sťažnosti. Pokiaľ mestský súd poukazuje na okolnosť, že sťažovateľ je účastníkom početných konaní, podľa Európskeho súdu pre ľudské práva je takáto námietka neakceptovateľná. Požiadavka na priznanie finančného zadosťučinenia 9 000 eur je vzhľadom na okolnosti veci primeraná a spravodlivá. Podpredseda mestského súdu je zaujatou osobou.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o existencii zbytočných priedahov v napadnutom konaní zapríčinených mestským (pôvodne okresným) súdom. Napadnuté konanie prebieha takmer 13 rokov, dosiaľ nie je skončené.

16. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

19. Zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou orgánu verejnej moci, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, t. j. takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty strán konania (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

20. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmet napadnutého konania, ktorým je zaplatenie 7 000 eur s príslušenstvom ako náhrady nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu súdu v inom civilnom sporovom konaní, nevykazuje znaky zvýšenej skutkovej a právnej zložitosti veci.

21. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v priebehu napadnutého konania opakovane využíval svoje procesné oprávnenia (odvolanie, dovolanie), čo mu nemožno pričítať na ťarchu. Pokiaľ mestský súd poukazuje na neopodstatnené ospravedlnenie neúčasti sťažovateľa na pojednávaní nariadenom na 26. marec 2014, nejde o okolnosť, ktorá by sa významným spôsobom podieľala na predĺžení konania. Uvedené pojednávanie navyše spadá do obdobia, ktoré už ústavný súd posudzoval na základe ostatnej sťažnosti sťažovateľa (uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 221/2021-17 z 25. mája 2021).

22. Pokiaľ ide o samotný postup mestského (pôvodne okresného súdu), tento ústavný súd vyhodnotil ako poznačený neefektívnou činnosťou. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na okolnosť, že otázkou existencie zbytočných prietáhov sa už zaoberal na základe ostatnej sťažnosti sťažovateľa, pričom posudzoval obdobie od začatia napadnutého konania do mája 2021. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 221/2021-17 z 25. mája 2021 sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú a ústavnému súdu neprináleží prehodnocovať závery vyslovené v predmetnom uznesení. Ústavný súd preto skúmal, či v období po právoplatnosti jeho ostatného rozhodnutia (16. júna 2021) došlo k zintenzívneniu zásahu do práv sťažovateľa v dôsledku plynutia času a postupu okresného súdu. V tomto období ústavný súd neidentifikoval nečinnosť mestského súdu, ktorá by mala relevanciu z hľadiska posúdenia dôvodnosti aktuálnej ústavnej sťažnosti.

Ústavný súd však pri prejednávaní aktuálnej sťažnosti vzal do úvahy okolnosť, že v ďalšom priebehu napadnutého konania po ostatnom rozhodnutí ústavného súdu bol (v poradí druhý) rozsudok okresného súdu z 2. októbra 2020 zrušený z dôvodu procesného pochybenia okresného súdu (vychádzajúc zo záverov krajského súdu vyslovených v uznesení z 30. septembra 2024), čo možno vyhodnotiť ako neefektívnu činnosť okresného súdu, v dôsledku čoho došlo k predĺženiu napadnutého konania. Okresný súd opomenul konať s advokátkou sťažovateľa, preto neboli splnené podmienky pre vydanie jeho rozsudku. Zároveň neefektívnu činnosť okresného súdu možno vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd vyhodnotil dovolanie sťažovateľa podané 23. apríla 2024 proti rozsudku krajského súdu z 8. septembra 2021 ako podané včas, keďže okresný súd nedoručil rozsudok krajského súdu advokátke sťažovateľa, hoci tak urobiť mal (už v roku 2021). Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie prebieha od januára 2012 (t. j. 13 rokov), dosiaľ nie je právoplatne skončené, konanie sa nachádza v stave pred meritórnym rozhodovaním mestského súdu (pôjde už o v poradí tretí rozsudok súdu prvej inštancie, pričom predošlé dva boli zrušené z dôvodu procesných pochybení, pozn.).

23. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu tak ústavný súd dospel k záveru, že postup mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní je poznačený prietiahmi, ktoré je možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti napadnuté konanie nie je právoplatne skončené, ústavný súd uložil mestskému súdu príkaz konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku nálezu).

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 9 000 eur, ktoré považuje za primerané vzhľadom na okolnosti veci a pochybeniu mestského súdu.

28. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04).

29. Pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení ústavný súd prihliadal na celkovú dĺžku napadnutého konania, konštatovanú neefektívnu činnosť mestského (pôvodne okresného) súdu, charakter, predmet konania, ďalšie konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd zohľadnil okrem iného aj skutočnosť, že dĺžku napadnutého konania nemožno pričítať na ťarchu výhradne okresného súdu, keďže pochybení sa v priebehu napadnutého konania dopustil aj krajský súd a najvyšší súd, ich rozhodnutia boli zrušené a vrátené na opätovné rozhodnutie, čím došlo k predĺženiu konania [sťažovateľ ako porušovateľ v sťažnosti označuje iba mestský súd (pôvodne okresný súd), pozn.]. Ústavný súd považuje za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 1 500 eur za prietahy v konaní spôsobené postupom mestského (pôvodne okresného) súdu (bod 3 výroku nálezu). Ústavný súd ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

30. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť doterajšou extrémnou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s prihliadnutím aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmet konania, teda to, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

31. V napadnutom konaní nepovažuje ústavný súd tieto podmienky porušenia základného práva na súdnu ochranu za naplnené. Osobitnú pozornosť z pohľadu predmetu konania si napadnuté konanie nevyžaduje. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovел (bod 5 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

32. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v sume 442,38 eur (bod 4 výroku nálezu). Vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu), teda celkovo 713,96 eur. Za repliku sťažovateľa doručenú ústavnému súdu 20. januára 2025 ústavný súd náhradu trov nepriznal, pretože nepriniesla nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by ústavnému súdu neboli už skôr známe. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie náhrady trov konania v rozsahu 442,38 eur (ktoré bližšie nešpecifikoval), pričom ústavný súd nemohol prekročiť tento návrh, preto náhradu trov konania sťažovateľovi priznal v ním požadovanej výške.

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je Mestský súd Bratislava IV povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu